Esrarengiz Bir Köy: Rennes-le-Château - IV



Yazı dizisinin bu bölümünden önce ilk bölümlerin okunması önerilir.

Johann Salvator

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun arşidükü Johann Salvator von Habsburg-Lorraine, İmparator Franz-Josef'in ikinci kuşak kuzeniydi.

Diğer soylulardan hayli farklı bir kişiliği vardı. Ezoterik nitelikli birçok kurumun üyesiydi. Bunlardan bazıları, gerek Tapınakçıların gerekse özgün Rozkruacıların mirasına sahip olduğunu ileri sürmekteydi.



Johann Salvator, 1889 yılında İmparator ile aralarında çıkan bir uyuşmazlık nedeniyle, unvanlarını bırakarak Viyana'yı terk etti.

Sırra kadem bastı.

Çok sonra bir ara Arjantin'de görüldü. 1910 ya da 1911'de ölmüş olduğu duyuldu. Nitekim internette adını yapıp ararsanız, bu bilginin verildiğini görürsünüz.

Oysa 1917'de Bérenger Saunière'in cenaze törenine katılmış olduğuna ilişkin bir söylenti var. Hatta bunu söylentinin de ötesinde tutanlar, bir gerçek olarak belirtenler söz konusu… Öyle olursa, ölmemiş ama ortalıkta görünmediği için öldüğü sanılmış.

Bérenger'in cenaze törenine katılan kişinin ona çok benzediği için öyle sanıldığı ya da bir başkasının cenazeye onun adını kullanarak katılmış olabileceği de söylenir.

Ancak bu hiç akla yatkın düşmüyor. En azından Marie Dénarnaud Johann Salvator'u çok iyi tanıyordu. Yıllar önce Bérenger'in konuğu olarak birkaç kez köye gelmiş, günlerce rahip lojmanında konuk olarak yatıp kalkmıştı.

İşin asıl dikkat çekici yanı şudur: Johann Salvator, tam Bérenger zengin oluverdiği sıralarda ortalıktan yok olmuş, rahibin ölümüyle birlikte yine ortaya çıkmıştı. Cenaze töreninden sonra ise, onu bir daha gören olmadı.

Çok daha sonraki tarihlerde, Lyon bankalarında yapılan resmî araştırmalar sonucunda, bir zamanlar Bérenger Saunière adına açılmış bir hesaba, Johann Salvator'un hesabından hayli yüksek tutarlarda para aktarıldığı belirlendi. Ancak bu para transferleri de 1910 yılında sona ermişti.

Bir nokta daha: Bérenger Saunière ile Henri Boudet, Johann Salvator'un ölmüş olduğu söylenen tarihten kısa bir süre önce bozuşmuş, Bérenger'e gelen paranın akışı da tam o sıralarda durmuştu. Belki de daha önce anlatılmış olduğu üzere Bérenger Carcassonne'da Piskopos'a yakalandığı için değil, paranın akışı durunca araları açılmıştı.

* * *

Eğer Bérenger'i başından beri hep beslemiş olan kişi Johann Salvator idiyse, bir yorum niteliği taşımak üzere akla şöyle bir olasılık geliyor:

"Johann Salvator, Arjantin'de görüldükten bir süre sonra başına bir olay gelmişti. Serüvene atılmayı severdi. Yelkenlisiyle hayli uzun yolculuklara çıkardı. Antarktika'ya kadar uzanmaya heveslenmişti. Bir kaza geçirmiş olabilirdi. Uzun zaman ondan haber alan çıkmamıştı. Öldüğü sanılmıştı. Bérenger'e bu yüzden birkaç yıl para gönderemedi. Ölümü atlattıktan sonra yine para göndermeye başladı ama bu kez banka havalesi ile değil, başkaları aracılığıyla elden nakit olarak iletilmesini sağladı."

Habsburg-Lorraine ailesinden bir soylunun Bérenger Saunière'i niçin böyle cömertçe beslemiş olduğunu kestirmek pek zor bir iş değildir.

Keşifleri çok değerliydi; ödüllendirilmeyi hak etmişti. Fakat yetmezdi. Araştırmalarına devam etmeliydi. Daha işe yarar bilgiler bulmalıydı. Bunun için desteklenmeli, teşvik edilmeliydi.

Ne aramakta olabilirler?

Elbette önce akla şu "hazine" gelir.

Ancak asıl aradıkları başka bir şey de olabilir.

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu yine eski görkemine kavuşturacak, belki de Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlanmasını, Avrupa'nın tek egemen gücü olmasını sağlayacak bir bulgu.

Bérenger'in hesabına geçirilen paranın hayli yüksek olarak nitelenişi, bir köy kilisesi rahibinin olağan gelirine göre yapılan bir değerlendirmedir. Oysa Habsburg-Lorraine hanedanı için böylesine önemli bir amaçla harcanmış olan o para, hiç de önemli bir tutar sayılmazdı.

* * *

Kimileri, Bérenger'in Rennes-le-Château köyündeki eski kale kalıntısı duvarların altında ya da yakınlarında bir yerde gömülü olduğu söylenen hazineyi bulduğunu benimser.

Zaten köylü de öyle sanıyordu.



Ancak edinmiş olduğu varlık ve kendi çapına göre savurgan sayılabilecek bir tavırla harcadığı paranın hesaplanmış tutarı, -günümüzün değerlemesiyle yaklaşık 4 Milyon Amerikan Doları- sözü edilen varsayımsal hazinenin olası değerinin yanında devede kulak kalsa gerektir.

Üstelik Bérenger tüm harcamalarını hep nakit olarak yapmış. Bir hazine bulmuş olsa, bunun kapsamından elde ettiklerini paraya çevirmesi gerekirdi. Bu işi Lyon'da yapmış olsa bile gizli tutulamazdı; mutlaka hemen duyulurdu.

Şöyle bir olasılık üzerinde duruluyor:

"Bérenger hazineyi buldu bulmasına ama ona doğrudan sahip çıkmadı.

Henri Boudet, her zaman olduğu gibi bu bağlamda da ona akıl hocalığı yaptı. «Bunu sana yar etmezler.» dedi. O da dokunmadı. Ortalığı velveleye de vermedi. Sakin davrandı.

Hazineyi bulunca, bundan kendisine iyi bir pay verecek güvenilir birini aradı. Paris'te iken Priéure Sion'un o sıralardaki büyük üstadı Üstat Claude Debussy tanışması sağlanmıştı. O da bu haberi Johann Salvator'a iletmişti. Dolayısıyla Johann Salvator apar topar Paris'e gelmiş, Bérenger ile görüşüp pazarlığı kesmişti.

Bundan sonra Johann Salvator birkaç kez Rennes-le-Château'ya gidip geldi. Kimseye belli etmeden, hazineyi partiler halinde bir başka yere taşıdı. Kim bilir belki bu amaçla başkalarını da kullandı. Karşılığında da Bérenger'e hatırı sayılır bir komisyon ödedi, nakit olarak."

Hatta buna, yine yorum niteliğinde şöyle bir açıklama daha katılıyor:

“Bérenger Paris’teyken şifreler çözülmüşse de bu çözüm hazinenin yerini bulmaya yetmiyordu. Johann Salvator, Bérenger ve Henri ile bunun için uzun uzun çalıştı. Bérenger’in lojmanında yapılan toplantılarda onlara hizmet eden Marie, görüşmelerine de katılıyordu. Hazinenin yeri, şifresi çözülmüş anlatımların değerlendirilmesi sonucu değil, Marie’nin çocukluğundan kalma duyumları sayesinde belirlendi.”

Elbette bu da bir varsayım... Bir başka olasılık... Sözü edilen hazinenin mutlaka bulunmuş olduğu görüşüyle, nasıl bulunmuş olabileceğini kurgulayarak öykülüyor.

Şimdi, «Tüm bunlar doğruysa, Johann Salvator alıp götürdüğü hazineyi ne yaptı?» diye sormak gerekir.

İşte bu bilinemez.

Habsburg-Lorraine ailesinden hiç kimse, yüzyıllarca dilden düşmemiş olan bu hazineye artık kendilerinin sahip olduğuna ilişkin herhangi bir açıklama yapmadı.

Ancak eğer gerçekse, aileden biri böyle bir açıklama yapılmış olmasa da diğer ülkelerin gizli istihbarat örgütleri, tüm olan biteni öğrendi.

Herkes bu hazineye sahip olmak, en azından paylaşmak isterdi. Johann Salvator, daha İmparator Franz-Josef ile kavga edip ortalıktan kaybolmadan önce hazineyi Viyana’ya taşımış, Habsburg-Lorraine ailesi de bunun üstüne oturmuş olabilirdi.

Böyle bir olasılık, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu’nun parçalanıp ortadan kaldırılması için yeterli nedendi. Bunun için ise Habsburg-Lorraine hanedanının tarihteki varlığına son verilmeliydi.

Bakın, iş nereye varıyor.

İmparator Franz-Josef’in tek oğlu Rudolf daha önce ölmüş olduğundan, veliaht prens olan yeğeni Franz Ferdinand, bir suikasta kurban gidiverdi.

Birinci Dünya Savaşı patladı.



* * *

«Bu çok fantastik bir senaryo hatta bir komplo teorisi sayılmaz mı?» diyebilirsiniz.

Evet, öyle!

Ancak bir doğruluk payı olabilir. Gerçi tarihçiler çok başka türlü yazmıştır ve aslında bu olayın Birinci Dünya Savaşı ile bağlantısı olmadığını, öyleymiş gibi gösterildiğini belirtmişlerdir ama yazmış olduklarının tümünün doğru olmadığı sonradan ortaya çıkıyor. Bir dünya savaşının asıl gerekçesinin bu olması, hiç kimsenin işine gelmez. Ancak gerek kronolojistlerin tarihsel bilgilerin temeli olacak belgeleri kaleme alırken gerekse bilim adamlarının "tarih" denilen o geçmişe ilişkin bilgi birikimini derlerken, bunları egemen güçlerin öngörmüş olduğu kapsamda düzenlemek zorunda kaldıklarını görüyoruz. Nitekim kimileri Birinci Dünya Savaşı'nın çıkma gerekçesini uluslararası politik nedenlere, kimileri ekonomik gerekçelere bağlar. Belki bir komplo teorisi olarak nitelenebilecek su senaryoda her ikisi de var.

Bir de «Unvanlarından çoktan feragat etmiş olan Johann Salvator'a bundan ne kaldı?» diye soralım.

Şayet 1911'de yani Birinci Dünya Savaşı'ndan önce ölmüş olduğuna dair bilgi yanlışsa, son bir kez daha Rennes-le-Château köyüne kadar gidip, tüm bu olayların doğuşunda etkin rol almış olan köy rahibine şükran borcunu da ödemek üzere cenaze töreninde gerektiğince saygı duruşunda bulunmak…

Fakat hepsi bu kadar… Ardından yine kayıplara karıştı.

* * *

Daha önce anlatmış olduklarımıza bir başka yönden bakalım.

Bunlar, bu yazı dizisinin ilk bölümünde anlatılanlarla çelişkili gibi görünebilir. Fakat tümü birden göz önünde tutulup, aralarındaki bağlantılar kurulduğunda, bir diğer deyişle resmin bir bölümü değil de tamamı göz önüne alındığında, hepsinin doğru olabileceği de düşünülebilir. Şu koşulla ki, Henri Boudet, daha Bérenger'i Carcassonne Piskoposu'na gitmesi için ikna etmeye çalışırken, onun oradan Paris'e yollanacağını biliyordu. Tüm bunlar, inceden inceye önceden düşünülüp tasarlanmıştı. Bérenger'in Paris'te bir süre oyalanması, bu arada Emile Hoffet ile arkadaşlık etmesi için bir ortam yaratılması, sonra da Emma Calvé aracılığıyla Claude Debussy ile tanışması, sonunda Johann Salvator ile de bir araya gelmesi...

Bunların hepsi planlanmıştı. Bir satranç oynanıyordu âdeta... Bérenger Saunière, hep önü açılarak ileri sürülen piyondu. Arka planda başka güçler vardı.



Bu bakış açısından, "madalyonun öteki yüzü" gibi uzun uzun anlatılanları, ayrıntılarını ayıklayıp şöyle özetleyebiliriz:

Johann Salvator, elde edilmiş olan bilgileri yalnız başına kullanamazdı. Parşömenlerin kopyası çıkarıldı. (Şifrenin çözülmesinin bir hafta kadar sürmüş gibi gösterilmesinin asıl nedeni buydu. O iş çoktan bitirilmişti ama Bérenger bunu bilmiyordu; bilmemesi gerekliydi. Hatta Bérenger Paris'te oradan oraya gezdirilirken, Emile Hoffet bir fırsatını bulup Bérenger'e belli etmeden mezar taşlarındaki yazıların kopyalarını da çıkarmıştı.)

Bérenger Rennes-le-Château'ya dönerken, Johann Salvator Viyana'ya gitti.

Konuyu önce veliaht prens Rudolf'a açtı. Rudolf bu konuyla ilgilendi ama babasına da bilgi verilmesi gerektiğini söyledi.

Johann Salvator buna karşıydı. İmparator bu işi kendi pençesinin altına alıp tek başına sahip çıkmaya kalkışırdı. O da bu tasasını ortaya koydu ama Rudolf diretip güvence verince razı oldu. Tek bir şart ileri sürdü: İkisi arasında bir düzenek kurulacak, bir parola belirlenecekti. Ayrıca, başlangıçta belgeler kesinlikle ortaya çıkarılmayacak, sadece sözünün edilmesiyle yetinilecekti. Tümü küçük bir kasaya konup, yalnızca ikisinin bildiği, hiç kimsenin aklına bile gelmeyecek birine emanet edilecekti. Emanetçi de kasada ne olduğunu bilmeyecekti. İşler aksi gider de ikisinden birinin başına bir iş gelecek olursa, diğeri belgeleri emanetçiden alıp işin bundan sonrasını yürütecekti.



Rudolf bu öneriyi kabul etti.

İş kasanın kime emanet edileceğine karar vermeye gelince, Rudolf, kuzeni **Kontes Marie Larisch**'i önerdi. Rudolf'u daha 17 yaşındaki sevgilisi Marie Vetsera ile o tanıştırmıştı. Böyle gizemli oyunları da pek severdi.

Kullanacakları parolayı da şöyle saptadılar: **RIOU** yani "Rhedae Imperare Orbi Universo" *(Evrensel İmparatorluğun Merkezi Rhedae).*



Yukarıdaki resimde Magdala Kulesi dikkatinizi çekti mi? Hatırlıyorsunuz, değil mi? Rhedae, bir zamanlar günümüzdeki Rennes-le-Château köyünü de merkez olarak içeren bir bölge.

Tüm bunları düzenledikten sonra konuyu İmparatora aktardılar.

Daha ilk konuşmada aralarında anlaşmazlık çıktı. İmparator heveslenmişti ama onun da bir şartı vardı: Johann Salvator'un devre dışı kalmasını istiyordu.

Rudolf, babasını bu tutumundan caydırmak için uğraştı. Johann Salvator bu işin içinde olmazsa sonunu getiremeyeceklerini söyledi ama ikna edemedi. İmparatorun asıl kaygısı, bu sayede Johann Salvator'un öne geçip, kendisinden sonra imparatorluğa oynamasıydı. Zaten Rudolf'un dillere düşmüş olan evlilik dışı ilişkisi nedeniyle herkes gelecekte ötekinin imparator olacağını söyleyip durmuyor muydu?

Rudolf da işte buna aldırış etmiyordu. Belçika asıllı karısı Stephanie ile zorla evlendirilmişti. Bir kızları olmasına karşın, onu hiç sevememişti. Şimdi kendisine bir gerçek sevgili bulmuştu ve onu bırakmaya hiç niyetli değildi. Bu durum, gelecekte imparator olmasını engellese bile...



Tartışmalar sonuç vermez bir şekilde sürüp giderken, Prens Rudolf, bir av partisinde kazara babasını vuruverdi. Az kalsın öldürüyordu. Bir kastı olup olmadığı bilinemez ama İmparator Franz-Josef bu olaya çok sinirlendi. Oğlunu saraydan resmen kovdu.

Birkaç ay sonra, Prens Rudolf, Mayerling'deki av konağında sevgilisiyle birlikte ölü bulundu. Birbirlerini vurmuş oldukları ileri sürüldü.

Yapılan açıklamaya göre, imparator oğlunu saraydan kovunca, iki sevgili, çareyi bir arada intihar etmekte bulmuştu.

Böyle bir açıklama dar bir çevrede yapılmış olmasına karşın, skandalın çok büyümemesi için hemen örtbas edildi. Ancak uluslararası politika kulisinde, her ikisini birden imparatorun öldürttüğü söyleniyordu.

Johann Salvator'un korktuğu başına gelmişti.

Rudolf'un cenaze töreninde, birisi Kontes Marie Larisch'in kulağına eğilip parolayı fısıldadı. Kontes dönüp gözüyle anlamış olduğunu işaret edince, adam ona «Asıl yetkili kişi ben değilim. Ben sadece bir aracıyım. İlgili kişi sizi bu gece evinizde ziyaret edecek.» dedi ve kayboldu.

O gece Johann Salvator, Marie Larisch'in evine gitti. Emaneti teslim alır almaz Paris'in yolunu tuttu. Madem İmparator Franz-Josef böyle ters bir tavır takınmış hatta oğlunu bile bir kapris uğruna feda etmişti, yine canlandırılması söz konusu olabilecek Kutsal Roma İmparatorluğu'nun başında yer almayı hak etmiyordu. Ondan başka hak sahipleri de vardı. Aranırsa bulunurdu.

Sonra bir kez daha Viyana'ya döndü ama sadece malını mülkünü elden çıkarıp, öteberisini toplamak için...

* * *

Bu anlatım da aslında dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyor. Hatta kimilerine göre çok daha mantıklı bile görünüyor. Bu senaryoda da Henri Boudet, Félix Arsène Billard ve Emile Hoffet önemli roller üstleniyor ama her biri biraz farklı bir konumda… Bérenger Saunière, gerek Claude Debussy gerekse Johann Salvator ile buluşuyor, ilişkiler kuruyor. Elbette Emma Calvé gibi süslü bir figüran da var.

Buna göre, ne Rennes-le-Château'da bulunmuş olduğu varsayılan hazine ne de ilgili belgeler Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun eline geçmişti. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlandırılmasını, bu arada Fransa Krallığı'nın tekrar oluşturup Merovenjler soyundan gelenlerce ele geçirilmesini amaçlayan Priéure de Sion'a teslim edilmişti.

Fakat o sırada bunu bilen yoktu. Olaylar yanlış yorumlanıp, boşu boşuna kaygılananlar olduğu için, kabak Rudolf'un ölümünden sonra Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun veliahtı durumuna geçen Prens Franz Ferdinand'ın başında patladı.

Sonrasını herkes biliyor. Farklı bir şey yok.

* * *

Bérenger Saunière hakkındaki iddialardan birine daha değinmeliyiz.

Dendiğine göre, Bérenger, **"Hiéron du Val d'Or"** *(Altın Vadisinin Kutsal Yeri)* adını taşıyan bir örgüte alınmıştı.



Rozkruacılarla bağlantısı olan bu örgüt, Masonluğa da benziyordu ama başka türlü bir şeydi. Bir "ezoterik araştırma merkezi" gibi çalışıyor, genç ve yetenekli araştırmacıları kullanıyordu, Emile Hoffet gibi... Sonradan anlaşıldığına göre, aslında bu kuruluş, Priéure de Sion'un o tarihlerdeki paravanalardan biriydi.

Bu örgütün, günümüzde bir müzeye dönüştürülmüş olan, Katolik kilisesi tarzında bir çalışma merkezi vardı.



Aslında Bérenger'in böyle bir örgüte girmiş olup olmamasının pek önemi yoktur. Zaten bunun doğru olup olmadığı da kanıtlanamamıştır.

Marie Dénarnaud

Bérenger Saunière, varını yoğunu, sağlığında yanında çalışıp ev işlerini yürüten sırdaşına bırakmıştı. Daha önce belirtmiş olduğumuz üzere, villasının tapusunu bile doğrudan onun üzerine çıkarttırmıştı. Köylüler ona **"Rahibin Madonnası"** adını takmıştı. Bérenger öldükten çok sonra bile kendi aralarında onu öyle anmayı sürdürdüler.



Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kentlerde hayli değişiklik baş gösterdi ama kırsal kesimde her şey önceki gibiydi. Pek kısa bir süre sonra patlayan İkinci Dünya Savaşı'nın birincisine oranla farklı oluşu ise birtakım sorunlar yarattı. Naziler, Fransa'yı kısmen işgal ettiklerinde, Languedoc'un her yanını delik deşik ederek şu mahut hazineyi aradı, daha önce bulunamamış olduğu düşüncesiyle…

İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde doğan yüksek enflasyon ortamında para hızla değer yitirdi. Fransa hükümeti piyasaya yeni banknotlar sürdü; eskilerin geçersizliğini ilan etti. Öncekileri yenileriyle değiştirecek olanlardan, bu paranın kaynağını belgelemeyi zorunlu tuttu. Böylece kara paranın aklanmasını engelledi.

Kimi görgü tanıklarının belirttiğine göre, 1946 yılında Marie, villanın arka bahçesinde kümelerce eski banknotu yakarak imha etti.

Artık zengin değildi. Sadece bir villası vardı. Onu da yaşam boyu iyi bir düzeyde geçiminin sağlanması karşılığında sattı. 1953 yılına kadar hayli rahat yaşadı. 85 yaşında öldü.

* * *

Villayı hiç para ödemeden, Marie'ye yaşam boyu bakmayı kabul ederek kâğıt üzerinde satın alan **Noël Corbu**, bir hafta sonu rastlantısal olarak ailesiyle Rennes-le-Château köyüne gelmiş, çok beğenmiş, burada yerleşmeye karar vermişti. Bir yabancı olarak, köy halkının pek ilgi göstermediği hatta görünce yolunu değiştirdiği Marie'ye çok iyi davranınca, böyle bir anlaşmanın yolu açılmıştı.

Marie, Noël Corbu'ya, ölmeden önce mutlaka bir sır vereceğini söylemişti. Bu sır onu hem zengin edecek hem de ona olağanüstü güç kazandıracaktı. Yaşlanmıştı ama sağlığı yerindeydi. Corbu ailesi ona çok iyi bakıyor, vereceği sır her neyse sabırla bekliyordu. Belki de hazinenin yerini söyleyecekti. Bérenger Saunière'in "lanetli hazine"yi bulmuş olduğuna ilişkin söylentinin hiç ardı arkası kesilmemişti ki…

Fakat Marie beklenmedik bir anda felç oluverdi.

Noël Corbu, onu biraz olsun iyileştirmek, doğru dürüst konuşamasa bile her ne diyecekse yazarak, hiç olmazsa işaretle anlatabilmesi için çok çaba gösterdiğini ama hiçbir şey elde edemediğini anlatıp dururdu. Dediğine göre, bir süre yatalak yaşayan Marie, verdiği sözü yerine getiremeden ölmüştü.

* * *

Birçokları, Noël Corbu'nun palavra attığını ileri sürmüştür.

Diyelim ki, öyle değildir. Diyelim ki, Marie'nin ona çok önemli bir sır vereceğini söylemiş olduğu doğrudur. Bu sır ne olabilir?... Hazinenin yeri mi?



Noël Corbu detektörüyle arama yaparken

Noël Corbu öyle sanıyordu ama Marie'nin ona bir diyeceği varsa, belki de bu bambaşka bir şey, belki de sadece bir bilgi olabilirdi. Çünkü bir de ona güç kazandıracağını söylemişti.

Kimilerine göre bu sır, İsa'nın mezarının yeriydi.

Hıristiyan olmayanlar için böyle bir bilgi, -doğru olsa bile- hiç de önemli sayılmayabilir. Fakat doğruysa, Hıristiyan dünyasını allak bullak eder. Çünkü Hıristiyanlığın temel inançlarından biri uyarınca böyle bir şey olamaz; İsa'nın bedeni çarmıhta kalmış, ruhu cennete yükselmiştir. Böyle bir şey düşünülemez bile... Hele Katolik Kilisesi'ne göre böyle bir olasılığı aklına getiren sapkın hatta kâfirdir.

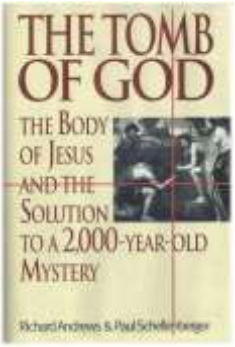
Kim bilir, belki de Bérenger Saunière, ölüm döşeğindeyken kendisini dinlemeye gelen papaza bunu söylemiş, kanıtını da göstermişti. Espéraza köyünün rahibi Rivière, bundan ötürü de çöküntüye uğramış olabilir.

Bu bağlamda anlatılanların baştan sona uydurma olduğunu ileri süren hatta ateşli bir tutumla tümünü yalanlamaya çalışanlar, söylenilenlerde çelişkiler ve tutarsızlıklar gösterip iddiaları çürütmeye girişenler çıkmıştır.

Bunların tümünün uydurma ya da düzmece olduğunu belirtmek suretiyle karşı çıkanlara pek bir şey denemez. Çünkü böyle bir masala inanmayanlardan değil, yüzyıllar boyunca büyük kitlelerin inanıp "kesin gerçek" olarak benimsediği bir olguya karşı, ortaya inanılması pek zor bir varsayım koyanlardan bunların kanıtlarını göstermesi istenmeli…

Buna karşın, Hıristiyanların, özellikle Vatikan'ın üzerinde hassasiyetle durduğu dogmanın çökertilmesi için yapılan çalışmalar da son bulmuyor.

1996 yılında Richard Andrews ile Paul Schellenberger ***"The Tomb of God"*** *(Tanrı'nın Mezar Taşı)* adlı bir kitap yayımladılar. İsa'nın mezarının bulunmuş olduğunu ileri sürdüler.



Ancak bu yazarların savı farklı... Kitabın kapağında Nicolas Poissin'in tablosunun resmini kullanmış olmalarına karşın, İsa'nın Languedoc'ta değil Kudüs'te öldüğünü ve orada gömüldüğünü belirtiyor, şunu ekliyorlar:

"Tapınak Şövalyeleri, Kudüs'te aslında İsa'nın mezarını arıyordu. Sonunda buldular. Cesedinin artıklarını toplayıp Avrupa'ya getirdiler. Özenle bir yere sakladılar. Kudüs'teki asıl keşifleri ve Avrupa'ya geldiklerinde geniş çapta itibar görmüş olmalarının nedeni budur."

Yorum yok!

Noël Corbu

Kimileri, Rennes-le-Château ile Bérenger Saunière hakkında anlatılanları pek önemser; bunların "katışıksız gerçek" olduğuna inanır ve savunur.

Kimilerine göre ise, bunların tümü hayal ürünüdür. Birisi bir "roman" yazmış, okuyanlar da bundan çok hoşlanmış, romantizme kapılarak inanmıştır. İnanmak istemişlerdir, hoşlarına gittiği için; tıpkı bir çocuğun, dinlediği masala inanması gibi.

Gerçi ne Rennes-le-Château adlı köy, ne orada somut olarak görülen öğeler ne de Bérenger Saunière ile diğer kişilerin adları uydurulmuştur. Hatta bu anlatılardaki birtakım olaylar bile gerçeklerden alınmadır. Tümü, belli veriler üzerine kurulu bir "tarihsel roman" gibidir.

Bu kitapta yer vermiş olduğumuz gibi, tüm bu anlatılanların uydurmaca olduğunu belirtenler, genel olarak şu görüştedir:

"Uydurulmuş olanlar olaylar değil, bunların ayrıntılarıdır. Aslında kurgu olmalarına karşın gerçekmiş gibi araya katılanlardır. Çevre halkının öteden beri dilinden düşürmemiş olduğu lânetli hazine diye bir şeyin varlığıdır. Üstelik Bérenger Saunière'in bunu bulmuş olduğudur.

Bir de bu işin içine İsa'nın mezarının yerine ilişkin olmayacak bir konunun sokuşturulması ile iş iyice çığrından çıkarılmıştır.

Bu olayların tarihteki ne tarihteki Merovenjler ile ne de adı belirtilen çeşitli kurumlarla, özellikle Tapınakçılar, Rozkruacılar ve Masonlar, hatta Priéure de Sion ile bağlantısı diye bir şey vardır. Bunların hepsi sadece birer kurgudur."

Bu anlatımların gerçek olmadığını ileri sürenler, ortaya birtakım sorular atar, tartışmayı polemiğe sürükler. Bérenger Saunière ve Marie Dénarnaud, hatta Henri Boudet hakkında anlatılanların kanıtını, belgesini sorarlar.

Böyle sorulara kesin yanıt verilemeyip, belge gösterilemeyip, bu bilgilerin sadece anlatımlara dayanarak toplandığı belirtilince, şöyle derler:

«O zaman tüm bunlar sadece söylentidir. Varsayımdır. Gerçek değildir.»

Diyelim ki, bu karşı çıkış haklıdır ve asıl doğru olan da odur. O zaman da bir başka soru gündeme gelir:

«Böyle bir öykü niçin uydurulmuştur? Bu kimin işine yarayabilir?»

Bunun için ille birtakım gizli ya da ezoterik örgütlerle, politik kurumlarla bağlantılar kurmaya çalışmanın gereği yoktur. Rennes-le-Château'da 1950'li yıllarda neler olduğuna şöyle bir bakarsak anlarız.

* * *

Marie Dénarnaud öldükten sonra, Noël Corbu, mesken olarak villanın üst katına çekilip, alt katta "Hôtel Restaurant la Tour" adlı bir restoran açtı.



Önceleri gelen giden azdı. İşler iyi gitmiyordu. Ancak Bérenger Saunière hakkındaki öykü, müşterilerin ilgisini çekmek bakımından yararlı olabilirdi.

Bunun mutlaka böyle olduğunu ileri sürenler vardır. Hatta bu bağlamda, şöyle bir delil gösterilir:

"Noël Corbu, 1943 yılında bir polisiye macera romanı yazmıştı. Roman piyasada hayli tutulmuş, iyi para kazandırmıştı.

Rennes-le-Château ile ilgili olmak üzere anlatılanlar, o romandaki üslup ile bire bir örtüşüyor. Nitekim Marie Dénarnaud ile nasıl tanıştığını bir anlatışı vardır ki, bu bile başlı başına bir romantik öykü gibidir.

Özellikle Marie'nin ona çok önemli bir sır vereceğini söylediğine ilişkin bölüm ile bunun sonrası, Noël Corbu'nun kurgusudur. Farkında bile olmadan, tümüyle kendi kafasından yarattığı bir öykü ile hemen hemen tüm dünyanın ilgisini çekmeyi sağlamıştır."

Elbette bu savın dayandırıldığı bir gerekçe var. O da şöyle:

“Noël Corbu, restoranına gelen müşterilerine, gerek Rennes-le-Château gerekse yıllar önceki Rahip Bérenger Saunière hakkında kendi kafasından uydurduğu bir öykü anlatmaya başlamıştı. Yemek yanında ilgi çekici bir atraksiyon... Öyle güzel anlatıyordu ki, müşteriler ilgiyle dinliyor, çok hoşlarına gidiyor, tanıdıklarına Rennes-le-Château’ya gitmelerini öneriyorlardı.”

1956 yılının Ocak ayında, hep bir arada dolaşarak dergileri için konu ve haber toplayan birkaç gazetecinin, hazır Couiza çevresine gelmişken bir de Rennes-le-Château köyüne kadar uzanacağı tutmuştu.

Öğle yemeği için “Hôtel Restaurant la Tour”a girdiler.

Noël Corbu, tüm müşterileri gibi onlara da öyküsünü anlattı.

Gazete muhabirlerinden biri, bu öykünün mesleğinde işine yarayacağını düşündü. Kiliseyi de gezip ilginç dekorasyonu görünce, konuyu gazetecilere özgü tarzda allayıp pullayarak bir haber dizisi yaptı.

Dizi çok ilgi çekti. Gazetenin tirajı birdenbire arttı.

Diğer gazeteciler bunu izlemekle yetinemezdi.

Rennes-le-Château, bir anda bu konudan kendilerine de bir pay çıkarmak isteyenlerin akınına uğradı. Hele işin içine bir de hazine konusu girince, ilgi çevresi hızla genişledi.

Başka ülkelerdeki birçok gazete ve dergi de kendi yayınlarında bu konuya geniş yer verip, muhabirlerini Rennes-le-Château’ya göndermeye başladı.

Noël Corbu’nun tasarımı tutmuştu. Artık restoran oldukça iyi çalışıyor, hemen her gün müşterilerle dolup taşıyordu.

Gelenlerin çoğu ya gazeteci ya da televizyoncuydu. Noël Corbu ile özel röportaj yapmak istiyorlardı.

Noël Corbu, bir yandan restoranı yönetirken diğer yandan da öyküsünü anlattığı için, aşırı boyutlara varan bu dileklere başa çıkamaz hale geldi. Önceleri amatörce zevkle anlattığı öyküyü bu kez profesyonelce yinelemekten bıktı. Oturup baştan sona yazdı. İsteyenlere dinletmek üzere banda aldı.

* * *

Tam o sıralarda, artık gizli kalmaktan caymış olan Priéure de Sion, yeni tarz yapılanmasını oturtmaya çalışıyordu. Bundan böyle benimsediği tutum, amaçlarını gerçekleştirebilmek için son iki yüzyılda benimsenmiş olduğu üzere yazarları ve sanatçıları kullanarak halkı etkilemek yerine, açıkça “dünya kamuoyunun öncelikli ilgi odağı olmak” biçiminde belirlenmişti.

Dolayısıyla Priéure de Sion, bu olaydan da yararlanmayı öngörerek, Rennes-le-Château ve Bérenger Saunière hakkında anlatılanları sahiplendi.

Her şeyden önce, Noël Corbu’nun anlattıklarından yararlanılarak birtakım düzmece belgeler oluşturuldu. Bunların “Gizli Dosyalar” adı altında Paris’te Milli Kütüphane’nin arşivine yerleştirilmesi sağlandı.

Sonra da keşfedilmeleri için araştırmacılara ipucu verildi, yol gösterildi.

Böylece, dünya çapında basın ve medyanın olağanüstü boyuttaki ilgisi bu kez Priéure de Sion üzerine kaydırıldı.

Priéure de Sion'un o tarihteki sözde ileri gelenlerinin Noël Corbu ile ilişki kurmuş olduğu belgelenmiş bir gerçektir. Nitekim o sıralarda bu organizasyonun sekreterliğini yürütmekte olup daha sonraki yıllarda başına geçecek olan **Pierre Plantard** ile Noël Corbu arasındaki birçok yazışma hatta Rennes-le-Château'da Tour Magdala'nın önünde yan yana çektirmiş oldukları bir fotoğraf bile vardır.



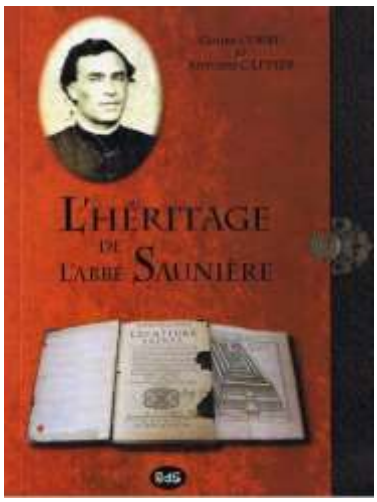
* * *

Marie Dénarnaud, ölmeden önce Noël Corbu'ya her ne diyecek idiyse demek olanağını bulamamıştı ama Bérenger Saunière'den kalma birtakım belgeler oradaydı.

Her nasıl olduysa, bunların peşine düşen çıkmadı. Belki de önemsenmedi.

Zaten Noël Corbu da bunları iyice incelemiş, içlerinde işine yarayacak bir şey bulamamıştı.

1988 yılında Noël Corbu'nun kızı Claire ile kocası Antoine Captier, bu belgeleri ele alıp değerlendirerek ***"L'Héritage de l'Abbé Saunière"*** *(Rahip Saunière'in Mirası)* adlı bir kitap yazıp yayımladılar.



Bu kitapta, Bérenger Saunière'in sağlığında yaptıklarını, Rennes-le-Château ve çevresi için öngörüp de ömrü yetmediği için bitiremediği projeleri anlattılar.

Kapsamında burada anlattıklarımızdan başka özellikle ve ayrıca dikkate değer bir şey yok.

Claire ve Antoine Captier, 1989 yılında Villa Béthanie'nin beri yanında bir müze kurup, bunu profesyonelce yönetmeye giriştiler.

Müzenin satış reyonunda, kendi yazdıkları kitabı başköşeye yerleştirmişlerdi. Bu gibi konuları romantik tarzda düşünmekten hoşlananların yararlanabileceği bir kaynak. (!)



Nitekim sonradan Rennes-le-Château ve Bérenger Saunière hakkında bir başka çalışma yapıp yayınlayanlardan kimisi bu kitapçığı da yararlandıkları kaynaklar arasında gösterdi. Böyle olunca, gerçekler bakımından ne ölçüde güvenilir oldukları kuşkulu…

Nitekim burada yazmış olduklarımızın da ne denli doğru, ne denli kurgu ve yorum olduğu üzerinde kuşkular oluşabilir. Bu bakımdan, sadece somut verileri olan bilgilere güvenilebilir.

Altın

Doğrudan Rennes-le-Château'da olmasa bile, yakınlarında bir hazine bulunduğuna ilişkin bir başka varsayım daha vardır. Ancak bu varsayımsal hazinenin ne İsrailliler, ne Kral Süleyman ne de o bölgede 12.-13. yüzyıllarda yaşamış Katharlar ile bağlantısı kurulur.

Bu konu Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılıdır ama bambaşka bir biçimde...

Zaten bu hazinenin içeriği de açıkça belirtilir: Saf külçe altın.

Bunun daha önce anlatmış olduklarımız ile de bir bağlantı noktası vardır: Bu çalışmanın ilk bölümünde değinmiş olduğumuz, François-Pierre d'Hautpoul'ün 1644 yılında hazırladığı, bunu düzenleyen noterin yitirdiği, ta 1780 yılında bir başka noterin tesadüfen bulup Hautpoul ailesinden **Marie Négre d'Ables**'e ilettiği, sonra da bunun emanet edildiği köyün önceki rahibi **Antoine Bigou** tarafından Rennes-le-Château'daki kilisenin sunağının altındaki sütunun içine gizlenmiş vasiyetname…

Bu bir varsayım… Öyküsünü şöyle bir özetleyelim:

Hautpoul ailesinin arazisinde bir altın madeni damarı vardı. Bunun yeri "Rhedae yakınında" diye belirtilirdi.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın 1153-1170 tarihleri arasındaki büyük üstadı **Bertrand de Blanchefort**, kendi arazisindeki madenin değerlendirilmesi için, tarikatın örgütsel yapısında önemli birtakım düzenlemeler yaptı.



[Nitekim Bertrand de Blanchefort'un büyük üstatlığı sırasında Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kurallarında hayli değişiklik yapılmış olduğu bilinmektedir.]

Özellikle bu bölgede geçerli olacak esaslı bir hiyerarşi kurdu. Bugünkü Almanya'nın kuzeyinden, Prusya'dan madenciler getirtti. Onları, tarikatın yapılanmasının paralelinde çok sıkı kurallara, âdeta bir askerî disipline bağlayarak örgütledi.

Madencilerin uymak zorunda olduğu en önemli kurallardan biri, çalışmalarını kapalı bir topluluk biçiminde yürütmeleri, çevre ile hiçbir ilişki kurmamalarıydı. Altının çıkarılması için kurulan şantiyeye yetkililerden başka hiç kimsenin girmemesi için de önlemler alınmıştı.

Prusyalı madenciler burada yıllarca çalıştı. Altının hemen hemen tümünü çıkardılar. Hepsi eritilip işlendi; külçeler halinde döküldü. Tüm bunlar tam bir gizlilik içinde gerçekleştirildi.

Tapınak Şövalyeleri bireysel mal varlığı edinemeyeceklerinden, tarikatının büyük üstadının bile bu bağlamda bir ayrıcalığı olmadığından, böylece tarikat büyük bir maddî varlık daha edinmiş oldu; gerek ekonomik gerekse politik bakımdan üstün bir güç elde etti.

Bu olgu, bir bakıma dünya yüzünde Kapitalizmin ilk örneği sayılabilir. Bu terimin, ekonomik bir kavram olarak ortaya çıkışından yüzyıllar önce...

* * *

Bu olayın doğruluğunu desteklemekle birlikte konuyu bambaşka bir açıdan ele alanlar da vardır. Onların savı da şöyledir:

"Ortada altın madeni diye bir şey yoktur. Gerçi jeologlar bu bölgede eskiden bir miktar altın bulunabileceğini söyler ama aslında sadece yer yer pirit [*] damarları vardır. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kanatları altında orada yapılmış olan iş, mevcut bir altın madenini kazmak değil, bilgili alşimistlerin yönetiminde çok miktarda külçe altın oluşturulmasıdır. Zaten Tapınak Şövalyeleri'nin Kudüs'te arayıp bulmuş oldukları şey de tarih öncesi çağlardaki alşimistlerin başka madenleri altına dönüştürme yöntemiydi."

[*] **Pirit:** Doğada bir mineral olarak bulunan demir sülfür. Görünümü bakımından altına çok benzediği için "aptalların altını" olarak da anılır.

Filistin'de, Ölü Deniz'in kuzeyindeki Kumran'da 1950'li yıllarda yapılmış olan arkeolojik çalışmalar sırasında keşfedilmiş olan yazıtların bazılarında, o çevrede büyük tutarda külçe altın bulunduğuna ilişkin anlatımlar var.

Oysa Filistin'de altın madeni yok. Demek ki altın, oraya bir başka yerden getirilmiş.



Alşimistlere göre ise getirilmiş değil, orada başka madenlerden üretilmiş.

O zaman sorulur: «Bertrand de Blanchefort'un oraya Prusyalı madenciler getirterek, onları tarikatın yönetimi altında örgütlemiş olduğuna ilişkin anlatım bir uydurmaca mı oluyor?»

Hayır!... Doğru. Ancak bir anlatıma göre, onlara yaptırmış olduğu iş maden aramak değildi. Daha sonra gerekecek olursa kullanılmak üzere yeraltında derin tüneller açtırıp sığınaklar oluşturmaktı. Madencilerin alışkın oldukları böyle bir işi inşaatçılardan daha iyi yapacakları öngörülmüştü. Açılan o tünel ve sığınakların yerlerinin bilinmemesi için de sıkı önlemler alınmıştı.

* * *

Bu konu Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılı olduğundan, Masonlukta çeşitli ritlerin oluştuğu 18. yüzyılda, bu konu masonlarca da bazı ritlerin kapsamına alındı.

Örneğin, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 21. derecesinde, doğrudan bu konuya değinilir. Bir alegori niteliğiyle anlatılan öyküdeki madencilerin getirilmiş olduğu yer nedeniyle, bu dereceye "Prusya Şövalyesi" denmiştir.

1307 yılında Fransa Kralı 4. Philippe Tapınak Şövalyeleri'ni tutuklamaya başladığı sırada, kimilerinin kaçıp Provénce'deki mağaralarda saklanmış olduğuna ilişkin bir söylenti vardır. Bu doğruysa, kim bilir, belki de saklanmış oldukları yer aslında Provénce'deki mağaralar değil de onun hemen bitişiğinde, Languedoc'taki bu gizli sığınaklardı. Tapınak Şövalyeleri'nin ileri gelenleri bunların varlığını ve yerini zaten biliyordu.

Bu da bir başka varsayım… Bir tür efsaneye dönüştürülmüş olan ve dilden dile dolaştırılmış böyle anlatımların sonu gelmez.

Nitekim bunlardan bir diğerini de izleyen bölümde göreceğiz.

Hazine Avcıları

Bérenger Saunière hakkında, Noël Corbu kaynaklı olmak üzere anlatılanlar arasında belki de "en inanılmaz" olarak nitelenebilecek bölüm, yüzyıllar boyunca dillerde dolaşmış olan hazineyi bulmuş olduğuna ilişkindi.

Birçokları, böyle bir hazinenin varlığına inanıyordu. Bir farkla ki, onlara göre, ortaya konan bilgiler, varlığından kuşku duyulamaz olan bu hazinenin bulunmuş ve alınıp götürülmüş olduğunu değil, hâlâ bulunmayı beklediğini gösteriyordu.

Buralarda bir yerde hazine gömülü olduğunu **Nostradamus** bile söylemişti.

1940'lı yıllarda Naziler de buralarda hazineyi çok aramış, bulamamışlardı. Bunun nedeni ise, yerini doğru dürüst bilmemeleri, şuna buna sorup, yerel halka işkence ederek bilmedikleri bir şeyi zorla söyletmeye çalışıp, gelişigüzel kazılar yapmış olmalarıydı.

1950'li yıllarda, kendi yöntemlerinin çok daha doğru olduğunu ileri süren, mutlaka bir sonuç alacağına kesinlikle güvenen birçok hazine avcısı, yıllar boyunca Rennes-le-Château köyü ile çevresinde dolaşıp durdu.

Marie de Négre d'Ables adına Antoine Bigou tarafından düzenlenmiş olan mezar taşının üzerindeki gizli mesaj belirlenince ortaya çıkan "Royal Rhedae hisar deposu" sözü üzerine, Vizigotlar döneminden kalma eski kale duvarlarını yer yer yıktılar. Çevrede başka her nerede eski bir duvarın temel yıkıntısını buldularsa, hemen etrafını kazdılar.

Mezarlara girdiler. Tüneller açtılar. Kayaları söktüler.

Her yeri deştiler. Köşe bucağı didik didik aradılar.

Hiçbir şey bulamadılar.



Buna karşın gazetelerde, yürütülmekte olan araştırmalara ilişkin umut verici haberler çıkıyordu. Filmler çekiliyor, radyo ve televizyon yayınları yapılıyordu. Hazine avcıları, artık işin sonuna yaklaşmış olduklarını, dünyanın yüzyıllar öncesinden kalma en büyük hazinesinin ele geçirilmesinin "an meselesi" olduğunu söyleyip duruyordu.

1958 yılında Robert Charroux adlı biri, ne denli doğru olduğu belirsiz birtakım verilere dayanarak hesaplar yapılarak hazinenin bulunabileceği düşünülen yerleri kazmakla bir sonuç alınamayacağını ileri sürdü. «Daha iyisi her yeri aramaktır.» deyip, bir metal detektörü ile Rennes-le-Château ve çevresini adım adım dolaştı. Onun da ulaştığı sonuç sıfır.

Bu konuda ciddi çalışmalar yapmak üzere bir bilimsel araştırma ekibi kuruldu. Prof. Jacques Cholet önderliğinde oluşturulan bu ekip, önce teorik incelemeler yaptı. Mevcut bilgi ve bulguları baştan sona, titizlikle elden geçirip karşılaştırdı. Masa başı çalışmalarını bitirince, bir plan ve program hazırladı. 1960 yılında Rennes-le-Château'ya giderek kazılara başladı.

Tüm uğraşılara karşın hazine falan bulunamadı. Kilisenin döşemesinin altında çok eskiden kalma dar bir dehliz olduğu keşfedildi ama o da doğru dürüst hiçbir yere varmıyordu. Sadece yeraltında yüzyıllar önce oyularak yapıldığı anlaşılan, yer yer göçmüş ve içine toprak dolmuş, çok sayıda hücre görüldü. Erişilebilenlerin hepsi, hazine bakımından bomboştu.

Arkeologlara göre bu bulgunun olağanüstü hiçbir yanı yok. Languedoc'ta birçok yerde buna benzer ve çok eski tarihlerden kalma tüneller ve yeraltı sığınakları var. Bunların geçmişi, tarih öncesi çağlara uzanıyor. Bazısında Bronz Çağı'na ait çanak çömlek gibi birtakım kalıntılara bile rastlanabiliyor.

Bu araştırmalardan biri de, 2003 yılında Bérenger Saunière'in hazineyi bulmuş ve saklamış olduğu varsayımına dayanarak, "Tour Magdala" adını verdiği o mini şatonun dibinde yapıldı. Gene hiçbir sonuç elde edilemedi.

* * *

Tüm bu kazı ve araştırmalar sadece birtakım söylentilere, bu konuda yazılıp çizilenlere, eskiden kalma olduğu söylenerek ortaya konulmuş belgelere dayanarak yapılmış değildi. Umutlara yol açan olaylar da vardı.

Örneğin 1830 yılında bir köylü, 20 kilo ağırlığında bir külçe altın bulmuş, zengin olmuştu.

1860 yılında bir çoban, Rennes-le-Château'nun güneyinde Le Bézu tepesinin yakınındaki Saint-Juste-et-le-Bézu adlı köyün yakınlarında, kaya içine gömülmüş altın paralar ele geçirmişti. Bunları kente götürdüğünde, kuyumcular bunun antika Arap parası olduğunu söylemişti. O da bunları satınca, bir çiftlik sahibi olup çıkmıştı.

Şöyle düşünülüyordu:

"Demek ki, buralarda saklı başka şeyler de olabilir. Bérenger Saunière, hazine değilse bile paraya dönüştürülebilecek bir şey bulmuş olabilir."

Böylece, başka varsayımlar da kuruluyordu.

Varsayımların tümüne karşı çıkanlar ise, şöyle bir görüş ileri sürdü:

"Bunların hepsi Bérenger'in arayıp bulduğu söylenen mezar taşları ile bunların üzerindeki varsayımsal şifreli yazıların yorumuna dayanıyor. O çevre araştırıldığında, böyle bir mezar bulunamadı. Bérenger Saunière arayıp bulsun diye sahte bir mezar ve sahte mezar taşları yapılmış olduğu bile uydurma. Ortada sadece bir düzmece öykü var. Onda da bu ayrıntının düşünülmesi unutulmamış. Bunların üzerinde şifreli yazılar olduğu, Bérenger Saunière'in sonradan bunları kazıyıp sildiği, elde belge olarak sadece çıkardığı kopyaların kaldığı baştan sona hayal ürünü."

Buyrun bakalım… Bu durumda tüm anlatılarımız masal oluyor!

* * *

Hazineyi bulmak için yapılan araştırmaların hiçbirinden dişe dokunur bir sonuç çıkmayınca, Noël Corbu da Marie Dénarnaud'un sağlığında kendisine söyleyeceğini belirttiğinde ısrar ettiği o "sır" ile bağlantılı umudunu kesti. 1964 yılında villayı sattı. Dört yıl sonra geçirdiği bir trafik kazasında öldü.

Keşke birkaç yıl daha dayanabilmiş olsaydı. Çünkü başa çıkamaz duruma düştüğünü söylediği gazeteci ve araştırmacıların ona sağlığında gösterdiği ilgi, daha sonra ortaya çıkan durumla karşılaştırılırsa "hiç" sayılırdı. Rennes-le-Château, 1970'li yıllarda ünlü oldu; sadece basın ve medyacılar ile değil, meraklı turistlerle dolup taşmaya başladı. Günümüzde bile öyle...

* * *

Basit olaylara birtakım olmayacak yorumlar karıştırılıp bunların "gerçek" diye gösterilmesine çalışıldığını ileri sürenlere göre, Bérenger Saunière, boyundan büyük işlere giriştiğinde, önceki piskopos Félix Arsène Billard, politik eğilimi nedeniyle buna göz yummuştu. Fakat ölüp de yeni piskopos buna son verince, Bérenger, hiç olmazsa başlatmış olduğu işleri bitirebilmek için kredi kullanmak zorunda kalmıştı. Nitekim "Crédit Foncier de France" adlı finans kurumunun, villayı ipotek alarak Marie Dénarnaud adına kredi açmış olduğu belgelenmiştir.

Ancak o paranın Berenger'e yetmediği, tefecilerden de para aldığı ortaya çıkmaktadır. Anlaşılan, borçlarını ödeyemeden ölmüştür. Bankadan alınan krediyi faiziyle birlikte ödemek de kâğıt üzerinde asıl borçlu durumda görünen Marie Dénarnaud'a kalmıştır.

«Madem öyledir, niçin sonradan birtakım alacaklılar belirip ilgililerden paralarını istememiş?» diye sorulabilir.

Kimden isteyebilirlerdi ki?... Devletten mi?... Piskoposluktan mı?... Yoksa can yoldaşı olduğu için, Marie'den mi?... Üstelik kim bir rahibe borç verdikten sonra ödenmemiş alacağının peşine düşer? Kim tefecilik yaptığını söyler?

Diyelim ki alacaklılardan biri bunu yaptı... Ona şu kadar borç vermiş olduğunu nasıl kanıtlar?... Elinde bir senet ya da herhangi bir belge var mı?... Bir rahibe borç para verilirken karşılığında belge istenir mi?

Buna karşın, bilinen bir başka şey daha var: Bérenger öldükten sonra Marie Dénarnaud, sadece bankadan alınan krediyi ödemekle kalmadı. Kendi üzerine satın alınmış diğer bazı mülkü de "yok pahasına" denilebilecek bir fiyatla elden çıkardı. Kimilerine göre; böylece Bérenger'in borçlarını kapatmıştı.

Bir de şu soru akılları kurcalıyor: «Marie, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ister istemez yığınla banknot yakmamış mıydı?»



Villanın bahçesinde çuvallar dolusu kâğıt yaktığı söyleniyor. Bunların enflasyon nedeniyle değerini yitirmiş banknotlar olduğunu ileri süren Marie değil, başkaları… Sonradan Marie, Bérenger'in binlerce mektup biriktirdiğini, kendisinin bunları yıllarca sakladığını, bir gün sıkılıp yaktığını söylemiş.

Politika Bağlantısı

Bérenger Saunière'in ya da Johann Salvator'un Carcassonne Piskoposu Félix Arsène Billard'a rüşvet vermiş olduğuna dair anlatılanların da "boş bir iddia" olduğu hatta böylece adının kötüye çıkarıldığı da ileri sürülür.

Dendiğine göre, Félix Arsène Billard, 1891 yılında bir mirasa kondu. Bu ona Cumhuriyetçilerin karşıtı olup, Kralcıları desteklemesinden ötürü vasiyet edilmişti. (!) Chambord Kontesi'nin Bérenger'e para gönderişi gibi...

Ancak Félix Arsène Billard'ın da piskopos oluşuna karşın ne denli "tam bir Katolik" olduğu tartışmalıdır. Öyle olsaydı, kendine özgü farklı düşünceleri bulunmasaydı, Bérenger'in yaptığı kilise dekorasyonunu yadırgaması hatta karşı çıkması gerekirdi. Oysa o kiliseyi vaftiz ederek açmıştı. Elbette bu törende, köylünün gözünü boyamak için Katolik ritüeline uyulmuştu.

O törene piskoposun Marsilya'da satın almış bulunduğu kilisenin başına getirdiği rahip R. P. Mercier de katılmıştı. Bu kişinin **St. Lazarus Tarikatı**'nın etkin üyelerinden biri olduğu biliniyor. [Bu tarikat, 1737 yılında Masonluğun Paris Büyük Locası'nda verdiği söylev ile ortalığı birbirine katan Andrew Michael Ramsay'ın da üyesi olduğu bur kurumdur.]

Bérenger, her ikisinin anısına bir kalvarya [*] yaptırıp kilisenin bahçesine diktirmişti. Üzerine, bir "çarmıha gerili İsa heykeli" koydurmuştu.

[*] Kalvarya: Herhangi bir yapıtın gerçekleşmesinde katkısı olan bir kişinin anısını yaşatmak için dikilen bir tür anıt.

Ancak bu çarmıh, öyle her yerde görülenlerden değildi. Tam ortasına, "ışık saçan yürek" biçiminde bir figür yerleştirilmişti. Bu figür, öteden beri Fransa'da Katolik karşı devrimciler tarafından bir amblem olarak kullanılmaktaydı.



Benzer bir haç, Kilise'nin içinde de vardır. Kimileri bunu "Rozkruacıların gül-haçı" olarak nitelendirip, böylelikle Bérenger'in Rozkrua Tarikatı ile de bağlantısı bulunduğunu göstermeye çalışmıştır.

Yanlış!

19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında, Fransa'da Cumhuriyetçiler, üst üste yapılan iki seçimden daha başarıyla çıktı. Parlamentodaki koltuklarının sayısı %70 dolayından aşağı düşmüyordu. Buna güvenerek, 1905 yılında devlet ile din işlerini birbirinden kesinlikle ayırdılar.

Vatikan, buna karşı çok sert bir tepki gösterdi. Papa 9. Pius, üst üste yayımladığı iki bildirgeyle Fransız hükümetini resmen protesto etti. Belki de bunun etkisiyle Cumhuriyetçilerin 1906 yılı seçimlerinde aldığı oy sayısı bir miktar azaldı ama bundan sonra uzun süre Fransa'nın iç politika sahnesinde pek bir değişiklik olmadı. Vatikan bar bar bağırmayı sürdürdü ama boşuna.

Birinci Dünya Savaşı sırasında, Bérenger'in Rennes-le-Château'daki mini şatosunda ağırladığı kişilerin gündeme getirdiği başlıca konu iç politikaydı. Hazır çıkmış olan savaştan yararlanarak, Cumhuriyetçilerin iktidardan nasıl düşürülebileceği tasarlanıyordu.

Kimine göre, zaten Vatikan'ın Bérenger'e sonradan destek verişinin nedeni buydu. Öyle ki, Rennes-le-Château'da sanki Fransa'daki muhalefet cephesinin bir kolu gibi yapılan toplantıları Vatikan da dolaylı olarak izliyordu. Bundan ötürü yeni Carcassonne piskoposundan Bérenger'in görevine iade edilmesini istemişti.

Bérenger bir piyondu. Satranç tahtasının üzerinde unutulmuş gibi duruyor, zamanı geldiğinde ileri sürülüyordu.

* * *

Rennes-le-Château köyü ve çevresinde yalnızca yaklaşık yüz yıl gibi yakın bir geçmişte değil, tarih boyunca ilginç birtakım olaylar yaşandığı yadsınamaz.

Yüzyıllar boyunca burada geçen her olayın ardında bir iş var.

Fakat bunlara ilişkin kimilerinin "pek romantik" olarak niteleyip karşı çıktığı anlatımların ille de gerçek olmayıp, en azından kuşkuyla karşılanmasını haklı görmemek olanaksız.

Bu bağlamdaki romantik anlatımlara karşı çıkanlar, bunların hepsini baştan sona uydurma, özellikle Priéure de Sion'un bir düzmecesi olarak nitelendiriyor. İşin içine karışan iç politikayla bağlantılı girişimleri bunlarla bağdaştırıyor. Çünkü Priéure de Sion, kendi emelleri uyarınca elbette Fransa'da Cumhuriyetçilere karşıydı. Zaten her nerede olursa olsun cumhuriyet ya da demokrasi gibi rejimlere karşıydılar.

Ancak, bu çalışmadaki gibi anlatımları "pek romantik" bularak bunların birer kurgudan başka bir şey olamayacağını ileri sürenlere şu sorulabilir:

Ya doğruysa!

Bir sonraki bölüm: **Parzival**